

в присъствието на: „БМФ ПОРТ БУРГАС“ ЕАД

Диспозитив

- 1) Член 2, точки 3 и 5 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че:
 - допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че трансформирането на напрежението на електроенергията, за да се позволи преминаването от високо към средно напрежение, попада в обхвата на дейността на електропреносна мрежа,
 - но не допуска такава правна уредба, която определя понятията за електропреносна и за електроразпределителна мрежа, като се основава не само на критерия за нивото на напрежение, но и на критерия за собствеността върху активите, използвани за осъществяване на дейности, свързани съответно с пренос и разпределение.
 - Това тълкуване обаче не засяга, от една страна, прилагането на член 17, параграф 1, буква а) от посочената директива, съгласно който независимият оператор на преносна мрежа трябва да е собственик на тази мрежа, и от друга страна, правото на държавите членки да налагат на оператора на разпределителна мрежа задължението да е собственик на тази мрежа, доколкото — като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство — посоченото условие не засяга постигането на преследваните от същата директива цели, по-специално като допуска да се избегне задължението такава мрежа да е в съответствие с правилата, които съгласно директивата са приложими към нея.
- 2) Директива 2009/72, и по-специално член 2, точки 3—6 и член 32, параграф 1, трябва да се тълкува в смисъл, че потребител, присъединен към електрическата мрежа на ниво средно напрежение, не трябва непременно да се счита за клиент на оператора на електроразпределителната мрежа, притежател на изключителна лицензия за разпределение на електроенергия на съответната територия, независимо от договорните отношения между този потребител и оператора на електропреносната мрежа, като този потребител може да се счита за клиент на електропреносната мрежа, когато е свързан към уредба за средно напрежение, която е част — като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство — от електрическа подстанция, чиято дейност по трансформирането на електрическото напрежение, за да се позволи преминаването от високо към средно напрежение, попада в обхвата на дейността на тази мрежа.

⁽¹⁾ ОВ С 123, 9.4.2018 г.

Решение на Съда (голям състав) от 15 октомври 2019 г. (преюдициално запитване от Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg — Германия) — Изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу Dumitru-Tudor Dorobantu

(Дело C-128/18) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Случаи, при които може да се откаже изпълнение — Член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Забрана за нечовешко или унижително отношение — Условия на лишаване от свобода в издаващата държава членка — Преценка от изпълняващия съдебен орган — Критерии)

(2019/C 423/07)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Страна в главното производство

Dumitru-Tudor Dorobantu

Диспозитив

Член 1, параграф 3 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. във връзка с член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че когато изпълняващият съдебен орган разполага с обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни, които свидетелстват за съществуването на системни или общи недостатъци на условията в местата за лишаване от свобода в издаващата държава членка, за да прецени дали съществуват сериозни и потвърдени основания да се приеме, че има реална опасност, след като бъде предадено на тази държава членка, лицето, срещу което е издадена европейска заповед за арест, да бъде подложено на нечовешко или унижително отношение по смисъла на този член, той ще трябва да вземе предвид всички относими материални аспекти на условията в мястото за лишаване от свобода, в което конкретно се предвижда да бъде задържано това лице, като личното пространство в килия в мястото за лишаване от свобода, с което разполага едно задържано лице, санитарните условия, както и обхвата на свободата на движение на задържаното лице в рамките на това място за лишаване от свобода. Тази преценка не се свежда до контрол на явните недостатъци. За нуждите на такава преценка изпълняващият съдебен орган трябва да поиска от издаващия съдебен орган информацията, която счита за необходима, и по принцип при липсата на точни данни, позволяващи да се приеме, че условията на лишаване от свобода не са в съответствие с член 4 от Хартата на основните права, трябва да се довери на предоставените от този орган гаранции.

Когато става въпрос по-конкретно за личното пространство, с което разполага едно задържано лице, при сегашната липса в правото на Съюза на минимални стандарти във връзка с това, изпълняващият съдебен орган трябва да се съобразява с минималните изисквания, произтичащи от член 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., така както го тълкува Европейският съд по правата на човека. Ако при изчисляването на това пространство, което е на разположение, не трябва да се включва пространството, заето от санитарните инфраструктури, при изчисляването се включва заетото от мебелите пространство. При все това за задържаните лица трябва да се запазва възможността да се движат нормално в килията.

Изпълняващият съдебен орган не може да изключи съществуването на реална опасност от нечовешко или унижително отношение само с мотива, че съответното лице разполага в издаващата държава членка със способ за защита, който му позволява да оспори условията на лишаване от свобода, или че в тази държава членка има законодателни или структурни мерки, чието предназначение е да засилят контрола на условията на лишаване от свобода.

Установеното от този орган съществуване на сериозни и потвърдени основания да се счита, че ако бъде предадено на издаващата държава членка за съответното лице, ще съществува такава опасност поради условията, преобладаващи в мястото за лишаване от свобода, в което конкретно се предвижда то да бъде настанено, не може да се съизмерва, с оглед на вземането на решение за предаване, със съображения, свързани с ефективността на сътрудничество в областта на наказателното правосъдие и с принципите на взаимно доверие и взаимно признаване.

(¹) ОВ С 268, 30.7.2018 г.

Решение на Съда (голям състав) от 7 октомври 2019 г. (преюдициално запитване от Court of Appeal — Обединено кралство) — Safeway Ltd/Andrew Richard Newton, Safeway Pension Trustees Ltd

(Дело C-171/18) (¹)

(Преюдициално запитване — Социална политика — Член 119 от Договора за ЕО (впоследствие след изменение член 141 ЕО) — Работници от мъжки и от женски пол — Равно заплащане — Частна професионална пенсионна схема — Различна стандартна пенсионна възраст в зависимост от пола — Дата на приемане на мерки за възстановяване на равното третиране — Уеднаквяване с обратно действие на тази стандартна пенсионна възраст с приравняване към стандартна пенсионна възраст, която преди това се е прилагала към необлагодетелстваните лица)

(2019/C 423/08)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

Court of Appeal